

проста – підвищити зацікавленість співробітника, що відіб'ється на підвищенні продуктивності праці і, відповідно, на збільшенні прибутку банку.

Список використаних джерел:

1. Хуторна М. Бюджетування як інструмент управління банком Ефективна економіка. 2013.№ 4. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2013_4_27(дата звернення: 15.10.2019)
2. Лінтур І. Теоретичні аспекти бюджетування банківських установ у системі фінансового менеджменту. *Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2016. №1. С.119-123. URL:<http://www.zgia.zp.ua/index.php?page=3250&lang=ru> (дата звернення: 17.10.2019)
3. Майерс Муерс Р. Ефективне управління / пер. з англ. Серія «Маркетинг і менеджмент в Росії і за кордоном». М.: Финпресс, 1998.126 с.

УДК 368.01

Бурлаку В.Л.,

*студентка 6 курсу центру заочної форми навчання
Одеського національного економічного університету*

Управління залученими ресурсами фінансової установи

Згідно наукових позицій переважної більшості іноземних дослідників, причиною поширення інтеграційних процесів СК та банків є фінансова конвергенція, результатом якої стало утворення нових фінансових об'єднань, які були утворенні представниками різних сегментів фінансового ринку, що й сприяло поширенню банківського страхування та інтеграції фінансових послуг.

На відміну від консолідації поняття конвергенції має більш вузьке значення, а тому найчастіше використовується стосовно конвергенції фінансових установ та конвергенції каналів дистрибуції.

Взаємна організація або організація на взаємних началах (англ. Mutual, Mutual organization) зазвичай, проте не завжди, є підприємством чи компанією (взаємна компанія), основною метою якої є вигідне надання продуктів і послуг її засновникам. Відмінність взаємної компанії від кооперативу полягає у тому, що її члени зазвичай не здійснюють прямих інвестицій у компанію, а отримують право голосу у керівництві та частину прибутку, виходячи із власних клієнтських відносин. Організація на взаємних началах збирає кошти від своїх членів чи клієнтів (яких загалом називають членами), що надалі можуть бути використані для надання спільних послуг усіх її членів. Взаємна організація, таким чином, належить та діє на вигоду своїх членів - вона не має зовнішніх акціонерів, яким платила би у формі дивідендів та, відповідно, не має на меті максимізувати прибуток і капіталізацію [65].

Прибутки організації зазвичай реінвестуються у неї на користь членів, хоча іноді деякий прибуток необхідний для підтримки або зростання організації, а також для забезпечення її безпеки.

Суть процесу інтеграції між страховими компаніями та банківськими установами полягає у сукупності взаємообумовлених дій, виникнення яких пов'язано із впливом суб'єктів взаємодії один на одного. Взаємодія, яка ґрунтується на інтеграції цих фінансових інститутів реалізується шляхом злиття/поглинання організацій, а також як наслідок розширення діяльності компаній, наявності інтеграційних процесів під час розробки та дистрибуції новостворених фінансових послуг. Також інтеграція досягається у взаємовідносинах економічних суб'єктів, що належать до одного або різних ринків, шляхом організації взаємозалежних мереж, стратегічних альянсів/синдикатів, в яких процеси виробництва і реалізації продуктів підлягають колективному розподілу.

За своєю природою банківські установи відіграють роль інвесторів залучаючи тимчасово вільні грошові кошти підприємств і населення, здійснюючи таке залучення за допомогою різних видів депозитних програм на платній основі, з обов'язковим еквівалентним поверненням.

На відміну від банків для СК характерним є відносно стабільний приріст грошових коштів за рахунок власників страхових полісів, а це слугує основою для вкладу грошових коштів у довгострокові цінні папери. Таким чином, за допомогою банківської системи, забезпечується стабільність інвестиційної діяльності СК, яка полягає у розміщенні страхових резервів в банківських установах з метою отримання процентних доходів для СК, в свою чергу банки мають право розмістити страхові резерви в активні операції, як одного із видів отримання доходу.

Для характеристики фінансової стійкості банку існує система показників, які за своїм економічним змістом можна розділити на кілька груп:

- показники, що базуються на структурі та достатності капіталу банку;
- показники, що базуються на структурі залучених та запозичених коштів;
- показники, що базуються на якості активів банку.
- показники, що характеризують динаміку (поведінку) окремих складових активу та пасиву.

Управління фінансовою стійкістю комерційних банків передбачає об'єктивне визначення її поточного й бажаного стану, скоординоване управління фінансовими ресурсами банківської установи, вибір таких управлінських рішень, котрі сприяли б забезпеченню фінансової стійкості.

Список використаних джерел:

1. Ковтун М. В. Механізм формування та реалізації кредитної політики банку. Економіка. Управління. Інновації. - 2014. - № 1. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/eui_2014_1_52
2. Рогожнікова Н.В. Основні тенденції та особливості кредитної політики комерційних банків. Вісник університету банківської справи Національного банку України. - 2013. - № 2(17). - С. 45-49.
3. А.М. Герасимович // Вісник ЖДТУ. Фінанси та статистика. Серія: Економічні науки. - Ж., 2012 - № 3 (61). - С. 313-315